

Thema: 'brokken delen?'

Hallo Piet,

We hebben Pasen 2016 gevierd.

Wat me bijblijft is de viering tijdens de avond op Goede Vrijdag.

'Brokken delen' werd het thema van de avond voor mij.

Vaak ligt het accent die avond op de eenzaamheid van de man van Nazareth in die tuin. De slapende mannen, het gebrek aan steun en de angst. Uiteindelijk wint de gehoorzaamheid tot de dood aan het kruis.

"Gelukkig maar", zegt de dominee dan, en we kunnen alvast opgelucht de stille zaterdag in.

Het zal goed aflopen, maar we spelen met elkaar dat het best een moeilijke weg is geweest daar naartoe....

Toen werd het **2016 en vierde ik het mee in Drachten.**

Wij beleefden samen de gebrokenheid door onszelf, met wie we zijn aan donkerte in het bestaan, serieus te nemen en te delen. Want dat is wat je kunt. Je hoeft niet alleen te zijn en dat scheelt.

Je scheurt een brok van het brood, kijkt de ander in het gelaat en weet dat die ook alle aanleiding heeft tot het scheuren van een eigen brok.

Verbeelding van **onmacht als een gebaar van sterkte.**

In die vreemde paradox van onmacht en sterkte zal de pastor moeten leren te staan.

Voor mij was dat echt een klus die ik feitelijk pas nu een beetje begin te zien.

Dat heeft vanzelf te maken met mijn **eigen diepe ervaring van grenzeloze onmacht** toen ik mijn eigen kind niet kon beschermen tegen de rauwe werkelijkheid van een volstrekt onbegrijpelijke en verrekt oneerlijke dood van een zuigeling met de naam Zahara, Danae Marita Renfurm Wijchers.

Ik moet er niet aan denken dat mijn dochter bij een volgende zwangerschap diezelfde weg zou moeten afleggen. Wat blijft er dan over van vertrouwen hebben in het leven en het goede aan het bestaan?

Ik werd er mee geconfronteerd toen ik een **aflevering van het EO programma 'Bakkie Troost'** zag samen met Marja thuis op de bank.

Een jonge vrouw, duidelijk zichtbaar in verwachting, stond bij het graf van haar kind. Het had een Bijbelse naam gekregen en had 36 uur geleefd. *"Rijke en onvergetelijke uren"* zei de moeder. Het stond al vast dat het niet lang zou kunnen leven en de zwangerschap had ook afgebroken kunnen worden.

Ze had daar niet voor gekozen en het leven met uitzicht op de dood gebaard.

"Ik heb niet hoeven rouwen" zei ze. *"Ik wist dat dit het plan van God met mijn leven was."*

In die overtuiging ligt ernst en geloof en authenticiteit.

Wie ben ik om het te bevragen op echtheid en waarheid?

Dan komt de **nieuwe zwangerschap** in beeld.

Een zwangerschap met **een nieuwe en grote 'maar'**, want het kind dat ze draagt heeft een hartafwijking en zal direct na de bevalling moeten worden geopereerd.

In het gesprek dat er op volgt **wint de eerlijkheid het van het getuigenis** vind ik.

Ze heeft geen idee hoe ze zal kunnen omgaan met de onmacht die ze zal ervaren als ook dit kind aan de dood overgegeven moet worden.

Ze weet nu al dat God door haar aangesproken zal worden met duizend vragen en vertwijfeling.

Het beeld van het borduurwerkje waarbij God de bovenkant ziet en wij de gerafelde onderkant bekijken kwam voor haar in beeld, maar niet als een beeld dat op voorhand troost kan bieden.

Het maakt het gesprek eerlijker en voor mij geloofwaardiger. De pastor in mij zocht niet meer naar het goede antwoord of woorden van troost, maar was **onder de indruk van de mateloze onmacht die mensen kan overvallen** in weerwil van de grote verhalen over de nabije God.

Openbaart de kracht zich niet het meest in de zwakheid bedacht ik me.

In het kunnen delen van de brokken?

Is er juist daar niet de meeste ruimte voor ontmoeting en daarmee het Koninkrijk?

Of zoek ik houvast op laag water?

Reageer daar eens op!

Tot schrijfs,

Bert

Bert,

Dank voor je eerlijke en ook persoonlijke brief, waarin je op de een of ander manier de **spanning laat zien die er is tussen geloofsgedachten en geloofsgevoel.**

In die gedachten passen beelden en verwachtingen, die je hebt van en over God en zijn handelen.

Gedachten, die vaak een resultaat zijn van wat je verteld (je kunt ook zeggen 'aangeleerd') is aan de ene kant en dat wat je daarvan al dan niet bevestigd hebt gezien in de ervaringen van je eigen leven en dat van anderen.

Gedachten, die wat hun stevigheid en betrouwbaarheid betreft afhankelijk zijn van wat je zelf hebt meegemaakt of van het vertrouwen, dat je hebt in wat anderen je vertellen.

Zo kan het voorkomen, dat iemand in het volle vertrouwen zijn overleden kind aan God kan toevertrouwen en daarbij bevestigd wordt door bijbelteksten, familie, dominee en kerkelijke gemeente.

Zo kan het ook voorkomen, dat iemand totaal in verzet komt tegen zo'n gang van zaken, die in zijn ogen alleen maar geïnterpreteerd kan worden als een niet-ingrijpen door een almachtig geachte God, of zelfs als een ingrijpen van een wrede God, die geen oog heeft voor wat Hij mensen aandoet.

Jij noemt zelf het voorbeeld van de uitzending van 'een bakje troost', waarbij de eerste situatie nog wel past binnen de beeldvorming van God, maar de eventuele tweede situatie absoluut niet.

Jij zegt dan, dat **de eerlijkheid het wint van het getuigenis.**

Een prachtige, maar toch verkeerde uitspraak.

Ik zal zeggen waarom.

Het is prachtig, omdat je **zoekend naar authenticiteit** hier een antwoord vindt, dat niet opgelegd is, maar zelfs tegen de te verwachten opvattingen over God in gaat.

Authenticiteit betekent 'echtheid': **hier staat iemand oprecht in haar eigen leven** en heeft

haar terechte vragen aan wat haar verteld is over het geloof en over de God waarin zij gelooft.

Waarom noem ik het toch een verkeerde uitspraak?

Ten eerste omdat het nu lijkt alsof de uitspraak in de eerste situatie dan toch niet oprecht lijkt, terwijl je dat in die context toch wel geloofwaardig (en dus ook authentiek) vond, ook al had je misschien niet dezelfde gedachten.

Ten tweede omdat je het woord '**getuigenis**' plaatst **tegenover 'eerlijkheid'**.

Ik zou haast willen zeggen: **haar** getuigenis (vanuit die eerlijkheid) bereikt nu de diepte van het persoonlijk leven.

Haar getuigenis heeft, ook voor jou, aan kracht gewonnen door zo eerlijk in die situatie te staan inclusief de twijfel.

Ik weet wel, dat jij bedoelt: **haar eerlijkheid tegenover Het Getuigenis van de Kerk**, maar door juist te kijken naar wat er precies gezegd wordt, ontdek je, of luister je te voorschijn waar het precies om gaat in het leven en in het geloof:

Een mens, die zijn leven leidt en in dat leven een (geloofs)verhaal mee krijgt voor onderweg om hem te helpen zin en betekenis aan zijn leven te geven.

Niet een verhaal dat dicteert hoe je tegen dingen moet aan kijken, maar een verhaal dat naar jezelf toe gelezen moet worden, dat steeds weer opnieuw in eigen taal ontdekt moet worden, in dialoog met wat je zelf met je zintuigen meemaakt. Op zoek naar zin en betekenis voor jouw leven.

Een verhaal met een rode draad: *Liefde die zichzelf niet zoekt.*

Liefde die je vertelt, dat je een plek hebt in het verhaal over en van God. Dat je gezien wordt en geaccepteerd zoals je bent met al je gedachten, gevoelens en levenssituaties.

En dat je er toe doet en van betekenis bent voor jezelf en voor anderen.

Zo'n verhaal kan niet klakkeloos overgenomen worden, maar **zal altijd iets van spanning oproepen**. Het is een verhaal, dat risico loopt om niet herkend te worden in het leven. Een verhaal, dat niet alleen blij kan maken, maar ook boos en verdrietig. Niet alleen bevestiging maar ook verontwaardiging. Een verhaal, dat zoekend en tastend bijgesteld kan worden naar de waarheid van ieders eigen leven, op basis van de rode draad van Liefde.

Maar het verhaal laat je niet los. Zo lees ik ook het verhaal van die vrouw.

Maar zo lees ik ook jouw eigen verhaal.

Niet los van spanning, maar wel **zoekend naar authenticiteit omdat daar ook de plek ligt waar de volgende stappen gezet kunnen (cq moeten) worden in het leven.**

Brokken delen, maar dan wel in authenticiteit.

Met risico, maar ook met vertrouwen.

Het beeld van het paaltje slaan en dan met een los touwtje op zoek naar een richting en misschien een nieuwe ervaring voor het volgende paaltje.

Die paaltjes staan op plaatsen van authenticiteit, al dan niet met een verhaal van geloof en met beelden van God.

Ik ben benieuwd of jij en anderen hier wat mee kunnen...

Piet